

ਫੁਲ ਬੈਂਚ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਐਚ.ਆਰ. ਖੰਨਾ ਅਤੇ ਐਸ.ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਜੇ.ਜੇ.ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਖਚੇਰੂ ਰਾਮ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, —ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1965 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 7-ਡੀ

ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ (1962) - ਨਿਯਮ 30—ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ 'ਤੇ ਕਰਮ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਰੀ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ—ਕੀ ਨਿਯਮ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਧਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜੁਰਮ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਆਚਰਣ ਜਾਂ ਪੂਰਵ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਜਾਂ ਝੁਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਹੈ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪਿਛਲਾ ਆਚਰਣ ਜਾਂ ਪੂਰਵ ਇਤਿਹਾਸ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 491(1) (ਬੀ) ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਵੈਧਤਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 359 ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅਟੱਲ ਪਰੀਖਣ

ਕਰਨਾ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਪਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਦੋ ਮੁੱਖ ਅਧਾਰਾਂ ਜਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕਸਰਤ ਦੀ ਬਚਤ ਦੀ ਧਾਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਬੇਲੋੜੀ ਘਾਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਘਟੀਆ ਵਸਤੂ ਦੁਆਰਾ ਐਨੀਮੇਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 491 ਸੀਆਰ ਪੀਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਲਈ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ੇਰ ਨਰਾਇਣ ਐਡਵੋਕੇਟ

ਬੀ. ਦਿਆਲ, ਐਮ.ਕੇ. ਚਾਵਲਾ, ਡੀ.ਆਰ. ਸੇਠੀ ਅਤੇ ਕਸ਼ਵ ਦਿਆਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਤੋਂ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 491, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ।

ਮਿਤੀ 23 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਸਾਈਕਲੋਸਟਾਇਲਡ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼, 1962 ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ, ਤਿਹਾਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੂਚਨਾ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਕਾਇਮੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਨਵਰੀ, 1965 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਆਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ 27 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਫਲਸ਼ਾ, ਸੀ ਜੇ, ਅਤੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 8 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 6 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 1946 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ 24 ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਆਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼, 1962 ਦੇ ਨਿਯਮ 30-ਏ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ।"

ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਰਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਲਈ ਖਤਰਨਾਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਅਮਨ-ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਇਮੀ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹਨ। 8 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ, ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ 24 ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 15 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਦੇ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਰਾਹੀਂ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੋਧ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 16 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਇਕ ਹੋਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। 18 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਮਿਤੀ 15 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਵਿੱਚ ਆਈਟਮਾਂ ਨੰਬਰ 1, 5, 9, 10, 13 ਅਤੇ 18 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 3 ਮਾਰਚ, 1965 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ 23 ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ ਪੰਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਖਰੀ ਹੁਕਮ 1960 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਆਦੀ ਅਪਰਾਧੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਾੜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। 4 ਮਾਰਚ, 1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ:-

"ਪੈਰਾ 7 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 5 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਧਾਰਾ 308 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 394 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਚੌਥੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 147/148/149/32, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਆਖਰੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਆਦੀ ਅਪਰਾਧੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 25 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 110 ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ 31 ਜਨਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 110 ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਉਪ ਮੰਡਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਦਿੱਲੀ (ਡੀ ਡੀ ਨੰਬਰ 5, ਮਿਤੀ 25 ਮਈ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 110 ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਪੀ ਐਸ ਰੋਸ਼ਨਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ) ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ 5,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਮੁਚੱਲਕਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤੀ ਬਾਂਡ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 27 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ, ਆਪਣੇ ਦੋ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ, ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਗੇਟ ਦੇ ਬਾਹਰ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਬਿਸ਼ੰਬਰ ਨਾਥ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤਿੰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਪਰ ਬਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।"

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ 10 ਮਾਰਚ, 1965 ਦੇ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:-

“ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 19 ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਜਾਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸਿਰਫ ਪੰਜ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 5 ਜੁਲਾਈ 1946 ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 308 ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਲ 1950 ਅਤੇ 1953 ਵਿੱਚ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਲ 1954 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 394 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ

ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 13 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 147/148/149 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਸਜ਼ਾ 18 ਦਸੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਆਦੀ ਅਪਰਾਧੀ ਕਾਨੂੰਨ, 1948 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪ ਮੰਡਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ 31 ਜਨਵਰੀ 1963 ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 110 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਕੜ ਲਿਆ ਗਿਆ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ 15 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਲ 1946 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ 1964 ਤੱਕ 24 ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਕੇਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਬਰੀ ਜਾਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਵਾਹੀ ਨਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹੀ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹਾਵੀ ਸੀ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹਿਸ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬਰੀ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਲਟ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ।

ਹੁਣ, ਭਾਰਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਡਿਫੈਂਸ, ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ, ਆਦਿ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ "ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ" ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ "ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਜ ਭੂਸ਼ਣ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਸਟੇਟ (1) ਵਿੱਚ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਸੇਫਟੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 7(1)(c) ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ "ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ" ਸ਼ਬਦ ਸਨ। ਫਜ਼ਲ ਅਲੀ, ਜੇ, ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ "ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ"

ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ "ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ" ਅਤੇ "ਜਨਤਕ ਆਦੇਸ਼" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ "ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਜੇ (ਉਦੋਂ ਉਹ ਸੀ), ਜਿਸਨੇ ਬਹੁਮਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਨੇ ਰੋਮੇਸ਼ ਥਾਪਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ (2) ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਦਰਾਸ ਮੈਨਟੇਨੈਂਸ ਆਫ ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 9 (1-ਏ) ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ (2) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਪੰਨਾ 128 'ਤੇ ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਜੇ, ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:-

"ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਨਤਕ ਵਿਗਾੜ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਵਿਗੜ ਰਹੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀਮਾ, ਜੋ ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਗਿਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਸਥਾਨਕ ਮਹੱਤਤਾ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਮਾਮੂਲੀ ਉਲੰਘਣ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅੰਤਰ ਸਨ।"

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(2) ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ (ਪਹਿਲੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1951 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 18 ਜੂਨ, 1951 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ "ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ" ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਸੋਢੀ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ ਆਫ ਪੈਪਸੂ (3) ਵਿੱਚ, ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੈਂਫਲਿਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਵੰਡੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਦੀ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਤਤਕਾਲੀ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਵੈਨਟਿਵ ਡਿਟੈਂਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਰਚਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਮਨ-ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਇਮੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। **ਬੀ ਕੇ ਮੁਖਰਜੀ**, ਜੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਨ), ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੈਂਫਲੇਟਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਵਸਥਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਜਾਂ ਭੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ ਨਾਲ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ "ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ" ਸ਼ਬਦ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਬਨਾਮ ਡਾ. ਰਾਮ ਮਨੋਹਰ ਲੋਹੀਆ (4) ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(2) ਵਿੱਚ "ਲੋਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਸੀ। ਆਰਟੀਕਲ 19(2) ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਸੁਬਾ ਰਾਓ, ਜੇ. ਸੰਵਿਧਾਨ (ਪਹਿਲੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1951 ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ

19(2) ਵਿੱਚ "ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਨਕ ਮਹੱਤਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੋਧ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ" ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਸੀ। ਪੈਰਾ 18 ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਦਾ ਸਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਸੁਬਾ ਰਾਓ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ' ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਹੈ: ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਉਬਲ-ਪੁਬਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕ੍ਰਾਂਤੀ, ਘਰੇਲੂ ਝਗੜੇ, ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਮਹੱਤਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਗਾੜ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ, ਰੇਕਸ ਬਨਾਮ ਬਾਸੁਦੇਵਾ (5) ਵਿੱਚ ਸੰਘੀ ਖਚੇਰੂ ਰਾਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀਮਾ ਅਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜਨਤਕ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਸੰਬੰਧ ਜਾਂ ਗਠਜੋੜ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੋ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਜਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਦੀ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਅਧਿਕਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ "ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ" ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ।

ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਬਾਰੇ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੈਕਿੰਦਰ ਸ਼ਿਵਾਜੀ ਬਨਾਮ ਦ ਕਿੰਗ (6) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮਕਿੰਦਰ ਸ਼ਿਵਾਜੀ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੀਪੀ ਅਤੇ ਬੇਰਾਰ ਪਬਲਿਕ ਸੇਫਟੀ ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(1)(a) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਜੇ (ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਅਨੁਸਾਰ: -

"ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੂਬਾਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਕਾਫੀਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਢੁਕਵੇਂ ਸਨ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ, ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ " ਉਸ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੋਬੇਟਿਵ ਮੁੱਲ ਦੀ ਸੀ। ਬੰਬਈ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਸ਼੍ਰੀਧਰ ਵੈਦਿਆ (7) ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰੋਧਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਬਹੁਮਤ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕੰਨਿਆ ਸੀਜੇ ਨੇ ਅਸਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ-

"ਜੇਕਰ, ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸਿਵਾਏ ਮਾੜੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਰਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਧਾਰ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਧਾਰਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕੇਂਦਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਿਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਜੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ), ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਮਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਅਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ, ਜੋ ਕਿ ਚਰਚਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਸਨ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਾਲੀ ਪੁਲਿਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇਕੱਲੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ 'ਤੇ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਅੰਤਮ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਤਰਕਹੀਣ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਆਸੂਤੋਸ਼ ਲੋਹੜੀ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਸਟੇਟ (8) ਵਿੱਚ, ਦਾਸ, ਜੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਜੇ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਗਲਤ

ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਖਰਜੀ, ਜੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਸੀ। ਸੋਢੀ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (3) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਵਾਜਬਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਢੁਕਵੇਂ ਸਨ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਭਾਰਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ। ਸ਼ਿਬਨ ਲਾਈ ਸਕਸੈਨਾ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (9) ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਤਰਕਸੰਗਤ ਪ੍ਰੋਬੇਟਿਵ ਮੁੱਲ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਰੋਏਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾ-ਮਾਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਭਾਟੀਆ ਬਨਾਮ ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਰਾਜ (10) ਵਿੱਚ, ਜੰਮੂ-ਕਸ਼ਮੀਰ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ, 2011 ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤਿੰਨ ਵਸਤੂਆਂ, ਕੱਪੜਾ, ਜ਼ਰੀ ਅਤੇ ਪਾਰਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਸਕਰੀ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫੈਡਰਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਜੋ ਸਿਧਾਂਤ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੇ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਕਈ ਆਧਾਰਾਂ ਜਾਂ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਸੀ। ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਸ਼ਾਅ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ (11) ਵਿੱਚ, ਬਰਦਵਾਨ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਸ਼ਾਅ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਿਰੋਧਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਗਜੇਂਦਰਗੜਕਰ, ਜੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ) ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਨੇ ਅਜਿਹੇ

ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ:-

(1) ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਵਾਜਬਤਾ ਨੂੰ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਉਚਿਤਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ।

(2) ਜੇਕਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਆਧਾਰ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਐਕਟ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(3) ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 3(1)(a) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਉਕਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਮਾੜੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਬਦਨਾਮੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੱਢੇ ਗਏ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਸੰਭਾਵੀ ਜਾਂ ਤਰਕਸੰਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸ ਇਤਫਾਕਿਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਨੁਕਸਦਾਰਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 3(1) (ਏ) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਵਾਜਬਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

4) ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਆਚਰਣ ਜਾਂ ਪੂਰਵ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੁਝਾਨ ਜਾਂ ਝੁਕਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਜਾਂ ਪੂਰਵ ਇਤਿਹਾਸ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

(5) ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਚਕੀਲੇ ਪਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ। ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਹਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(6) ਬਿਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨਾ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਘੁਸਪੈਠ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਹਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਉਕਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹਿਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਅਧੀਨ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੋਣਗੇ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਤਰਿਸਕਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (12), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਜੇਂਦਰਗੜਕਰ, ਜੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 491 (1) (ਬੀ) ਕੋਡ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਲਈ ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਹੜੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ—

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ, ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਵੀ ਲਓ, ਜਿੱਥੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਅਦਾਲਤ 'ਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ 'ਚ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਬਦਨੀਤੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਤਾਕਤ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਇਲਜ਼ਾਮ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਖ਼ਰਾਬ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਮਾੜਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 359(1) ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਬਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 359(1) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 491(1) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਛੇ ਸ਼ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਧਾਰਾ 491(1) (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਉਸ ਸ਼ਰੇਣੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 359(1) ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ

ਬਾਰ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ। ਧਾਰਾ 491(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰੇਣੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।"

ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ੁੱਧ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 491 (1) (ਬੀ) ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਆਧਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅਟੱਲ ਪਰੀਖਿਆ ਲਗਾਉਣਾ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੇ ਟੀ ਕੇ ਥੰਗਾਮਣੀ ਬਨਾਮ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਮਦਰਾਸ ਸਰਕਾਰ (13) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਤਾਜ਼ਾ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਜਾਂ 30-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਥਿਤ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਜੋ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਪਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਦੋ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰਾਂ ਜਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼ਰੇਣੀਆਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਇੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਰੰਗੀਨ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਬਚਤ ਧਾਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਥਿਕਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਉਲਟ ਵਸਤੂ ਦੁਆਰਾ ਐਨੀਮੇਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬਖਤਾਵਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (14) ਵਿੱਚ ਨਿਰੋਪਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ 'ਤੇ

ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੇਸ਼ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਪਲਾਈਆਂ ਦੀ ਤਸਕਰੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਹ ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਫਾਲਸ਼ੋ ਜੋ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਨੂੰ ਤਸਕਰੀ ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸੀ ਅਤੇ "ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ" ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਚਾਲਿਤ ਸ਼ਬਦ "ਜਨਤਕ" ਸਨ, ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਕਿ ਹਿਰਾਸਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪੁਲਿਸ ਦਫਤਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ 'ਤੇ ਤਸਕਰੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਆਮ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਤਸਕਰੀ ਵਰਗੇ ਅਪਰਾਧ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਹੁਤ ਦੂਰੋਂ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਕੁਸ਼ਲਤਾ ਦਾ ਇਕਬਾਲੀਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੋਨੀ ਜੇ. ਨੇ ਰਿਹਾਈ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ "ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਆਯਾਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੰਗਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਲ ਹੰਗਾਮੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਜਾਂ ਦੰਗੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭੜਕ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਕਾਇਮੀ ਨੂੰ ਖਤਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ (15) ਵਿੱਚ, ਜੋ ਆਧਾਰ ਡਿਟੇਨੂ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚੋਰੀ, ਚੁਆ ਖੇਡਣਾ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ, ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਆਦਿ ਵਰਗੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। "ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਖਤਰਨਾਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਖਤਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਅਜਿਹੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਾਂ ਇਹ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੋਰੀਆਂ ਕਰਨਾ, ਚੁਆ ਖੇਡਣਾ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ, ਆਦਿ ਵਰਗੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਬਖਤਾਵਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਥਿਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਨਹੀਂ

ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤਸਕਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ, ਜੁਆ ਖੇਡਣਾ, ਆਦਿ। ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਗਠਜੋੜ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ "ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ" ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਮਰੋਮਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ (16) ਅਤੇ ਲੈਨ ਗੋਪ ਪਟਨਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ (17), ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਬਨਾਮ ਡਾ. ਰਾਮ ਮਨੋਹਰ ਲੋਹੀਆ (4) ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ "ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ" ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹਰੀਵੰਸ਼ ਬਨਾਮ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਸੈਂਟਰਲ ਜੇਲ੍ਹ (1963 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 10-ਡੀ 9 ਦਸੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ) ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਲਈ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਦਲੀਲ ਇਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਆਧਾਰ ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਫਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ-

*** * * * ਸ਼ਾਮ ਲਾਈ ਨੇ ਇੱਕ ਕਰੀਅਰ ਵਜੋਂ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਤੋਂ ਲੁੱਟ-ਖਸੁੱਟ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਇਤਿਹਾਸ ਸਾਲ 1951 ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਰੀ ਹਨ। ਆਪਣੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਸ਼ਾਮ ਲਾਈ ਨੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਬਾਕੀ ਰਹਿਣਾ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੋਵੇਗਾ।**

ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਕੈਪੂਰ ਜੇਜੇ ਦੀ ਬੈਂਚ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਰੀਅਰ ਵਜੋਂ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸਾ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਅੰਦਰੂਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ" ਲਈ ਵਿਅਰਥ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ

ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਜਤਾਈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗਲਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਲੀਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਵੱਲ ਵਧੇਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸੀ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੀ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ (1964 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਰਿੱਟ ਨੰ. 79-ਡੀ) ਵਿੱਚ ਬੇਦੀ, ਜੇ ਦੁਆਰਾ 10 ਨਵੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 1961 ਤੋਂ ਸ਼ੇਅਰ-ਬ੍ਰੋਕਰ ਦੀ ਆੜ ਹੇਠ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੈ ਲਈ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਧੌਖੇ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। 1961 ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਭਾਰਤੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜੇ.ਵੀ. ਨਾਗਰੇਥ ਨਾਲ 1,180 ਰੁਪਏ ਦੀ ਠੱਗੀ ਮਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 420 ਅਤੇ 401 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਸਨ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਚ ਸੁਣਵਾਈ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖਤਰਾ ਹਨ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸਨ। ਵਿਦਵਾਨ, ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਸਿਰਫ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਗਲਤ ਸੀ।

ਸ਼ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੀ ਬਨਾਮ ਐੱਸ.ਜੀ. ਬੋਸ ਮਲਿਕ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ (1964 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਰਿੱਟ ਨੰ. 94-ਡੀ) ਵਿੱਚ ਫਲਸ਼ੋ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਜੇ ਦੁਆਰਾ 20 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਕਿ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਰਨਾਕ ਅਤੇ ਹਤਾਸ਼ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਰੰਗੋਲੀ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਕੈਰੀਅਰ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਰਿਕਾਰਡ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵੇ 1956 ਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 394, ਵਿਚ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰੀ ਲਾਈ ਤੋਂ 2,570 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਖੋਹਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲੋਂ 1961 ਵਿਚ ਇਕ ਤੋਲਾ ਚਰਸ ਅਤੇ 50 ਔਂਸ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸ਼ਰਾਬ ਬਰਾਮਦ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ ਪਰ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਲਈ, ਉਹ ਇੱਕ ਖਤਰਨਾਕ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਖਤਰਾ ਸੀ। ਫਾਲਸ਼ੋ ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਬੈਂਚ ਨੇ ਬੇਦੀ ਜੇ ਦੇ ਕੁਝ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ

ਰੋਮੇਸ਼ ਥਾਪਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ "ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 30 ਨੂੰ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾੜੇ ਇਰਾਦੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਮੇਸ਼ ਥਾਪਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ" ਦੇ ਸੰਕੁਚਿਤ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਬਾਰੇ, ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। 1956 ਵਿੱਚ "ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ" ਨਾਲ ਕੁਝ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 1960 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਜੋ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਨ, ਆਬਕਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ "ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ" ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ (1964 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਰਿੱਟ ਨੰ: 104-ਡੀ) ਵਿੱਚ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ ਦੁਆਰਾ 25 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਅਧੀਨ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਤੋਂ ਵਿਦਵਤਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸਾਲ 1959 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 392, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਿਯਮ 30 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਆਮ ਬਿਆਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਸੀਆਈਡੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਦਨਾਮ ਜੂਏਬਾਜ਼ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਡਕੈਤੀ ਆਦਿ ਵਰਗੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਖਤਰੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਦਨਾਮੀ ਕਿਸੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਕਦੇ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਰਵਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਲੋਚਨਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਖਾਸ ਗਤੀਵਿਧੀ ਜੋ ਕਿ 1959 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਡੇਟਿਊ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਬਦਨਾਮ ਜੂਏਬਾਜ਼ ਹੋਣ ਆਦਿ ਦੇ ਆਮ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਹਰੀਵੰਸ਼ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਕੈਪੂਰ ਜੇਜੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ "ਜਨਤਕ ਆਦੇਸ਼" ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੋਮੇਸ਼ ਥਾਪਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ

ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਰੀਵੰਸ਼ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਰਾ-ਧਮਕਾ ਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਤੋਂ ਲੁੱਟ-ਖਸੁੱਟ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਕਰੀਅਰ ਵਜੋਂ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਰਿੱਟ (1963 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 3-ਡੀ) ਵਿੱਚ, ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਡਰਾ-ਧਮਕਾ ਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਤੋਂ ਲੁੱਟ-ਖਸੁੱਟ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਧਾਰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣ-ਧਮਕਾਉਣ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਬੁਥਲੈਗਿੰਗ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਤਸਕਰੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਖਤਾਵਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪੈਸੇ ਦੀ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣ-ਧਮਕਾਉਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਾਲਾਤ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪੈਡੈਂਟਿਕ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਾਕਟਰ ਰਾਮ ਮਨੋਹਰ ਲੋਹੀਆ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਸੇਧ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਗਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜੁਰਮ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਗਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜੁਰਮ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਡਿਟੇਨੂ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ (ਦੇਖੋ ਗਜਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੈਗੀ ਬਨਾਮ ਐਨਵਰਪਰ (18), ਚਾਗਲਾ ਸੀ ਜੇ, ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮਲੇਦਥ ਭਰਥਨ ਮਲਿਆਨੀ ਬਨਾਮ ਪੁਲਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (19) ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਪੰਨਾ 205 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: -

“ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਸਧਾਰਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ

ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਉਸ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਬੂਤ ਕਾਫੀ ਨਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਾ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤ ਇੰਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਗੁਪਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਚਾਗਲਾ ਸੀ ਜੇ, ਗਜੇਂਦਰਗਡਕਰ, ਜੇ (ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ) ਅਤੇ ਦੀਕਸ਼ਿਤ ਜੇ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਕੋ ਇਕ ਅਟੱਲ ਅਨੁਮਾਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਚਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ 1946 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਅਪਰਾਧ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਡਕੈਤੀ, ਚੋਰੀ, ਹੈਂਡ-ਗ੍ਰੇਨੇਡਾਂ ਦਾ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਕਬਜ਼ਾ, ਗੁੰਡਾਗਰਦੀ, ਕਤਲ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਲਾਇਸੈਂਸੀ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ। 1960 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਫਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 107 ਅਤੇ 151 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 110, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਚਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1961 ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਬਿਸ਼ੰਬਰ ਨਾਥ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਚਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਰਵਰੀ, 1962 ਵਿੱਚ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦੀਨਾ ਕਾ ਤਾਲਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਚ, 1962 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ 'ਤੇ

ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਾਲੇ ਫੁਰੇ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਬਹਾਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਪਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ "ਜਨਤਕ ਆਦੇਸ਼" ਦੇ ਨਾਲ ਗਠਜੋੜ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਟੈਸਟ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਉਚਿਤਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਆਚਰਣ ਜਾਂ ਪੂਰਵ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਿਆਦਾਤਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੁਝਾਨਾਂ ਜਾਂ ਝੁਕਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਆਚਰਣ ਜਾਂ ਪੂਰਵ ਇਤਿਹਾਸ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕੇਸ, ਸੁਪ੍ਰਾ ਦੁਆਰਾ)।

ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਥਾਨਕ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਵਿਗਾੜ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਅਤੇ "ਜਨਤਕ ਆਦੇਸ਼" ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ "ਜਨਤਕ ਆਦੇਸ਼" ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਗਠਜੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਐਮ ਈਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਐੱਚ. ਆਰ. ਖੰਨਾ, ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਐਸ ਕੇ ਕਪੂਰ, ਜੇ.— ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

- (1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1950 ਐਸ.ਸੀ. 129.
- (2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1950 ਐਸ.ਸੀ. 124
- (3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 276
- (4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1960 ਐਸ.ਸੀ. 633
- (5) ਏ.ਆਈ. ਆਰ. 1950 F.C. 67.
- (6) ਏ. ਮੈਂ . ਆਰ. 1950 F.C. 129.
- (7) ਏ. ਮੈਂ . ਆਰ. 1957 ਐਸ.ਸੀ. 157.
- (8) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਐਸ.ਸੀ. 451.
- (9) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 179.
- (10) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1957 ਐਸ.ਸੀ. 164.
- (11) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1964 ਐਸ.ਸੀ. 334;
- (12) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1964 ਐਸ.ਸੀ. 381.
- (13) ਏ. ਮੈਂ . ਆਰ. 1965 ਪਾਗਲ. 225.
- (14) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1951 ਸ਼ਿਮਲਾ 157
- (15) 1960 ਪੀ. ਐੱਲ. ਆਰ. 339.
- (16) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 ਰਾਜ 6.
- (17) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1949 ਪੈਟ. 299.
- (18) ਏ. ਮੈਂ . ਆਰ. 1945 ਬੰਬ 533.
- (19) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1950 ਬੋਮ. 202.

ਪਰਮਿੰਦਰ ਕੌਰ, (ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜਿਹ ਦਿਤੀ ਜਾਏਗੀ।